

sikker paa, at man fik Lov til at have Magten for lang Tid. Det undrer mig derfor, at man ikke med største Begjærighed har grebet denne Leilighed. Naar jeg saa igjen ser paa, hvad der skulde bevæge os til fra Demokratiets og Venstres Side specielt at støtte en Regjering som denne, give den, hvad den forlanger paa Finantsloven, og gaa ind paa hvilket som helst Lov den forelægger os, saa skulde det maatte være den humane, vælgende Maade, den træder op paa! Nei desværre, saaledes har jeg ikke kunnet komme til at se det. Reformen — det er jo en bekendt Sag — har man i længere Tid ingen Vel kunnet komme med. Men vi høre ikke saa sjældent fra den høie Regjering Tale om Fædrelandskjærlighed og hvilke Midler man skal bruge, hvilke Bete man skal gaa for at sikre vor Selvstændighed, vor Nationalitet og Gud veed hvad. Naar jeg saa ser paa den privilegerede Stilling, som de ved Grundloven ere komne i Besiddelse af, og hvorledes de til Gjengjæld behandle den store menige Befolkning, som maatte afgive en god Del af sin Ret — ganske vist paa lovlig Maade — er det da saaledes, at de kappes med Befolkningen om at komme til at bære Byrderne til Statskassens Indtægter? Nei desværre, mine Herrer, i den Henseende ser det bedrøveligt ud. Det er bekendt nok, at, hver Gang man nævner Ordet Indkomst- og Formuesskat, er dette noget af det Værste, man kan byde den høie Regjering og dens Benner, det er Noget, de i den Grad faae Nyse af, at jeg ikke kjender noget Middel, der i høiere Grad kan pirre dem, end netop dette. Og naar jeg ser paa, om dette da er saa urimeligt og uretfærdigt, saa maa jeg tilstaa, at jeg kommer lige til det modsatte Resultat. Jeg kunde forstaa, om den høie Regjering siden 1866 med Begjærighed greb enhver Leilighed, der tilbød sig til — ikke at tale om, at den maatte være forpligtet til selv at komme frem dermed — at vi fik vore Skatter omordnede og navnlig fik afløst en Del af de urimelige Skatter, vi nu have, ved Formue- og Indkomstskat; men det er saa langt fra Tilfældet, at derom kan der jo slet ikke være Tale. Men de gaa endnu et godt Skridt videre: Vi have endnu paa denne Finantslov staaende Krigstoldskatten fra 1864, efter at hver eneste Mand, der har Kjendskab til dette Spørgsmaal, maa indrømme, at der ikke er den fjerneste Grund til at beholde den. Deres Kjærlighed til indirekte Skatter er altsaa saa stor, at selv en Krigstoldskat ville de ikke have trods de bedste Grunde af Verden. Ja, jeg henstiller til dygtigere Finantsmænd, om man ikke kunde have denne Skat og dog staa paa det samme Standpunkt som nu uden nogen Fare. (H. Nielsen: Jo!) Der blev sagt Jo! af min ærede Nabo, og jeg er vis paa, at han veed Bested derom, saa at dette Spørgsmaal altsaa er bekræftet. Men saa stor er den høie Regjeringens Kjærlighed til den indirekte Besatningsmaade, at selv denne Skat

har den ikke villet hæve, og at man da skulde kunne haabe med den eller en ligesindet Regjering at komme til Reformen paa dette Omraade, er det ligefrem sangvinist at haabe. Da nu dette er et Hovedpunkt for mig i vor politiske Udvikling, saa er det en Selvfølge, at jeg maa være med til at gjøre al den Modstand, der staar i min Magt, baade imod denne og imod kommende Regjeringer af lignende Art. Men tillad mig, uden at fornærme Nogen, at sige, at det er mig i høieste Grad usforklarligt, hvorledes alvorlige, fædrelandskjærlige Mænd kunne rime dette sammen med god, sund og forstandig Finantspolitik, at man paa den ene Side nok finder det rigtigt, at man i Kraft af sit Hartforn og sin høie Stilling i Samfundet bør have Forrettigheder, som man har været saa heldig at faae ved Grundloven af 1866, men at bære Byrder sammen med den øvrige Del af Befolkningen i Forhold til sin Formue, det finder man ikke retfærdigt. Dette vil altsaa med andre Ord sige: de ere rige og mægtige i Rettigheder, men uhyre fattige i at betale, hvad de skulle og bør betale til Statens Fornødenheder; i den Henseende ere de de Fattigste i Folket. Jeg er sikker paa, at hvis man anstillede en Sammenligning mellem en af vore rigeste Mænds Formue og en af de fattigste, selvstændige Mænds, som betaler sin Afgift til Staten gennem indirekte Skat, vilde hin ikke funden staa ved Siden af den fattige Mand med Hensyn til at bære Statens Byrder. Er dette rigtigt? Nei! Jeg kan i det Mindste ikke erkjende det, og jeg undrer mig i høieste Grad over, at hverken denne eller tidligere Regjeringer eller deres Benner have grebet Leiligheden til at faae dette Misforhold hævet. De vilde da have kunnet sætte sig selv til de Pladser, som det ser ud til, at de have saa overordentlig kjære, paa en ganske anden Maade end nu; saa kunde der have været Tale om Forlig og om at komme ind paa det ved Forfatningen anviste Overenskomstens Omraade. Men dette er der ikke Tale om, at Regjeringen i mindste Maade har vist at ville indlade sig paa. Følgelig har jeg gjort mig selv det Spørgsmaal: kan der enten nu eller paa senere Stadier af de Forhandlinger, der mulig kunne komme, være Tale eller Tanke om en Overenskomst med denne Regjering, og at vi skulde kunne komme ind paa Forhandlinger, ikke alene om finantsielle Spørgsmaal, men eventuelt om noget Lovgivningsspørgsmaal, som er paatrængende, og som Grundloven nu i 28 Aar har vist os, at vi burde søge fyldestgjort? Jeg er kommen til det bestemte Resultat: nei! og jeg maa endogsaa sige til mine Kolleger og Benner her i Salen, at jeg vilde finde det faare naturligt, om man reiste sig — kort eller længe, som man vil — og med det levende Ord nedlagde den aller alvorligste Protest mod den Maade, hvorpaa vi for Tiden regjeres her i Danmark. Jeg skal sige, hvorfor. Jeg har